

EN KLASSIKER

# Pianist i poetisk storform

«Speaksome» byr på kjente og kjære grep, men er en nydelig nyvinning fra en kreativ sjel.



Christian Wallumrød lar pianoet puste på sitt nye album. Foto: Sigurd Ytre-Arne

**Arild R. Andersen**  
Musikkanmelder

**D**et tar meg bare noen sekunder å bli lokket inn. Den gjenkjennelige leken med folke-musikken er det første du møter på soloalbumet «Speaksome».

Christian Wallumrød har gjort det til et av sine merker å fabulere rundt den norske tradisjons-musikken. Han har gitt den rom i ensemblemusikken, der han har hatt med felespillere som har tydeliggjort den. På dette nye albumet sitter Wallumrød alene ved klaveret og triller klanger og stubber, slik bare han kan gjøre det.

«Self Volk» er den betegnende tittelen på åpningssporet. Vi blir tatt tilbake i tid, men befinner oss samtidig i det moderne. Wallumrøds evne til å viske ut grenser mellom samtidsmusikk og gammel arv er enestående. Det er smart og lekent gjort, men først og fremst er det vakkert. Han lar pianoet puste. Får detaljene til å skinne.

«Self Volk» vil bli stående som en klassiker i Wallumrøds portefølje.

**Klusser med det konvensjonelle.** Nå er ikke «Speaksome» et rent pianoalbum. Pianisten spiller også synthesizere, autoharpe og trommemaskin. De som kjenner Wallumrøds historie, vil jo forbinde ham med elektronikk og en smule råskap. I trioen Close Erase, i samarbeid med Sidsel Endresen og i duoen Brutter.

Men på «Speaksome» går alle instrumentene i pianoets tjeneste. Det er et gjennomført intimt album der de utenompianistiske virkemidlene skaper variasjon og bredde. På «Speakless» får han akkordene til å vaie og gynte, og han sender dype synth-sukk gjennom materialet. Det forsiktige og kraftfulle inngår vellykkede allianser.

Jeg liker Christian Wallumrøds åpenhet for god me-

lodi. En av disse møter vi i «Nölen und Laden». Den er blant disse man blir gående rundt med i hodet. Pianisten utvikler dette vakre temaet og lar det møte sitt innad-vendte motstykke. Det er nettopp slike spissfindige be-vegelser og reiser som gir egenart og tyngde til musik-ken.

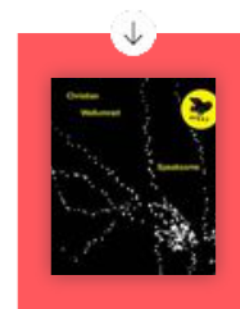
Det er fint å høre noen klusse med det konvensjonelle på denne måten.

**Nedbetalt gjeld.** Noen hevder at Wallumrød står i gjeld til Paul Bley og Svein Finnerud. Jeg vil si at den gjelden er nedbetalt. Vår mann er lite opptatt av det tradisjonelt solistiske. Stykkene fungerer mer som fortellinger i en sluttet samling. Det er det vi har albumformatet til.

Noen av komposisjonene har mer motstand i seg enn andre. «Treeline» henvender seg med vemod, men er langt fra entydig i formen. Den enkle trommelyden underbygger den nifse stemningen som siger på. Så er det «Gitar», som benytter denne rullende, gjenkjennelige pianorytmen. Nærmest som en varm invitasjon å regne. Eller en gitarlignende draging å gi seg hen til. Wallumrød utsmykker med detaljer.

**En nydelig nyvinning.** Tittelsporet får avrunde albumet, og jeg syns jeg hører både salme og blues. Antydning-kunsten har gode vilkår, og spillet er omgitt av mye rom. I denne gode lyden er det ingenting som haster. Man kommer nært innpå.

«Speaksome» byr på kjente og kjære grep, men er først og fremst en nydelig nyvinning fra en kreativ sjel. Fra en mann som jakter på noe annet enn det velprøvde og finner frem. Christian Wallumrød har gitt meg musi-kalske gleder siden 90-tallet. Nå gjør han det igjen.



ALBUM

## Speaksome

Christian  
Wallumrød